

opusdei.org

Prelāts Fernando Okariss: nesenās intervijas

Piedāvājam jautājumu un atbilžu izlasi no jaunākajām intervijām ar Opus Dei prelātu, kas publicētas dažādos plašsaziņas līdzekļos. Bīskaps Okariss runā par gaidāmo simtgadi, laju lomu Evaņģēlija izplatīšanā, atbild uz kritiku un kļūdām, kā arī par Opus Dei apņemšanos kalpot Baznīcai.

27.10.2024

Piedāvājam jautājumus un atbildes,
kas sakārtotas pa tēmām

CEĻŠ UZ OPUS DEI SIMTGADI

UZTICAMĪBA UN PĀRMAIŅAS

OPUS DEI NĀKOTNE

LAJI BAZNĪCĀ UN SABIEDRĪBĀ

AICINĀJUMI

KRITIKA UN KĻŪDAS

REGIONĀLĀS ASAMBLEJAS

STATŪTI UN TIESISKAIS
REGULĒJUMS

BAZNĪCA

SABIEDRĪBA

BIOGRĀFIJA

CEĻŠ UZ OPUS DEI SIMTGADI

Opus Dei jau ir ceļā uz dibināšanas simtgadi 2028. gadā: kādi soļi ir ieplānoti un kas sagaidāms šajā ilgajā sagatavošanās procesā?

Gados pirms simtgades mēs vēlamies uzdot sev jautājumus par Baznīcas un pasaules vajadzībām un izaicinājumiem. Mēs vēlamies padziļināt savu identitāti un izpētīt, kā ar savu harismu *Darbs* var veicināt parastās dzīves svētdarīšanu. Tāpēc šajā laikā mēs skatīsimies uz visu veselumu (Baznīcu un pasauli) un uz iekšieni (*Darbu*), cerot, ka mūsu skatieni saplūds žēlastības brīdī.

(Intervija Avvenire, 30-VI-2024)

Kā Opus Dei gatavojas tuvojošajai simtgadei?

Svētgais Alvaro del Portiljo mēdza lūgt šādu lūgšanu: “Paldies, piedod, palīdzi man vairāk”. Manuprāt, tā ir laba iedvesma simtgadei. Pateikties

Dievam par saņemtajām dāvanām un tik daudzu cilvēku svēto dzīvi šajos simts gados; nožēlot kļūdas, ko esam pieļāvuši, un lūgt Viņam palīdzību nākotnei, jo bez Dieva mēs neko nevaram izdarīt.

(Intervija ar El Mercurio de Chile, 28-VII-2024)

Gaismas un ēnas, jūsuprāt, šajā gandrīz simts gadus ilgajā vēsturē?

Opus Dei ir bijusi un ir Svētā Gara dāvana Baznīcai, kā to atgādina pāvests Francisks Motu proprio *Ad charisma tuendum*. Es redzu *Darbu* kā gaismu, kas iedvesmo daudzus cilvēkus uz tikšanos ar Jēzu Kristu caur ikdienišķiem ikdienas uzdevumiem: darbu, ģimeni, sociālajām attiecībām. Es teiktu, ka tās ir galvenās gaismas, kuru galvenais varonis ir Dievs, kas iejaucas vēsturē.

Šo gaismu vidū es gribētu atcerēties tik daudzus *Darba* cilvēkus, kuri ir izgājuši cauri šai zemei, cenšoties darīt labu, ar saviem tikumiem un trūkumiem. Šobrīd katru gadu mirst aptuveni tūkstotis Opus Dei cilvēku. Vairumā gadījumu viņi ir vienkārši, parasti, anonīmi cilvēki, kuri dažkārt sarežģītos apstākļos ir centušies sēt ap sevi mieru un prieku.

Citreiz tie ir cilvēki, kuri publiski tiek saukti par piemēru ticīgajiem, piemēram, Gvadalupe Ortisa de Landasuri, pirmā no lajiem beatificētā Opus Dei locekle, ķīmijas speciāliste, kas attīstīja plašu draudzības apustulātu Spānijā, Meksikā un Itālijā. Vai pavisam nesen - Gvatemalas pediatrs Ernesto Kofinjo, ārsts un ģimenes cilvēks, kuru Baznīca 2023. gada decembrī pasludināja par godināmo. Dr. Kofinjo cita starpā veltīja savu darbu arī bērniem, kuriem trūka uztura, un nabadzīgām ģimenēm savā valstī,

izveidojot daudzas zupas virtuves un aprūpes centrus, kā arī veicot plašu evaņģelizācijas darbu savas ģimenes, kolēģu un draugu vidū.

Tajā pašā laikā Opus Dei vēsturē ir arī ēnas un kļūdas, jo to veido nepilnīgi cilvēki, kas mēdz arī kļūdīties. Labi nodomi neizslēdz kļūdu iespējamību, un tas ir jāpieņem ar pazemību. Īpaši sāpīgi ir dzirdēt par cilvēkiem, kuri ir bijuši saskarsmē ar prelatūru un kurus ir ievainojis kāds žēlsirdības vai taisnīguma trūkums: situācijas, kad pietrūcis emocionālais atbalsts, kļūdas inkorporācijas procesos, nolaidība to cilvēku pavadīšanā, kuri ir atstājuši Opus Dei, un tā tālāk. Mums ir jāmacās no savām kļūdām un ar Dieva palīdzību jāturpina pilnveidoties.

(Intervija ar El 9 Nou, 24-IX-2024)

Atpakaļ uz rādītāju

UZTICAMĪBA UN PĀRMAIŅAS

Kas ir palicis nemainīgs un kas ir mainījies *Darbā* visā šajā laikā?

Opus Dei pamatā ir gars, nozīmīgs vēstījums par svētumu pasaules vidū, kas nav mainījies: tas ir nemainīgs kodols, kas piešķir tam jēgu, jo, kā tas notiek institūcijās, ja Opus Dei pastāv, tad tieši tāpēc, lai saglabātu un izplatītu noteiktu vēstījumu laika gaitā.

Tajā pašā laikā dibinātājs svētais Hosemarija, skaidri apzinoties nepieciešamību saglabāt šo garu neskartu, teica, ka laika gaitā formas var mainīties un tām ir jāmainās. Simts gadu laikā sabiedrība un Baznīca ir daudz attīstījusies, un tāpat arī Opus Dei, jo tā ir daļa no Baznīcas un sabiedrības. Pārmaiņas, ko izraisījušas tādas parādības kā

globalizācija, sieviešu ienākšana publiskajā telpā, jauna ģimenes dinamika u. c., atspoguļojas Opus Dei kā institūcijā un tās locekļu reālajā dzīvē. Zināšanas par to, kā mainīties, - modelējot jebkuras pārmaiņas, kas ir būtiskas, - ir priekšnoteikums, lai saglabātu uzticību misijai.

Dažādu iemeslu dēļ pēdējos gados ir mainījies tiesiskais regulējums, kā arī dažas apustuliskās metodes un daudzas citas lietas, kas varbūt nav ļoti pamanāmas, bet ir svarīgas: piemēram, tiek stingri prasīts skaidri nodalīt pārvaldi un garīgo vadību; ir veikti pasākumi, lai labāk garantētu un stiprinātu pilnīgu brīvību un brīvprātīgu dalību; ir atjaunināti praktiski veidi, kā izpaužas prasība dzīvot nabadzības tikumu pasaules vidū, un tā tālāk.

(Intervija ar El 9 Nou, 24-IX-2024)

Pāvests Francisks ir aicinājis stiprināt Opus Dei būtisko

harismu. Kā jūs dažos vārdos raksturotu šo harismu?

Dažos vārdos es to raksturotu kā Dieva meklējumus, satikšanos ar Dievu, ar rokām, kas atvērtas visiem - un palīdzot daudziem citiem cilvēkiem arī sasniegt šo satikšanos - ikdienas dzīvē, darbā, ģimenē, uz ielas. Pāvesta Franciska vārdiem runājot, runa ir par “aicinājuma uz svētumu izplatīšanu pasaulē caur darbu, ģimenes un sociālo profesiju svētdarīšanu”.

(Intervija ar El Mercurio de Chile, 28-VII-2024)

Turklāt tā ir harisma, kas veidojusies gandrīz pirms simts gadiem, pavisam citā pasaulē. Vai tā būtu jāpārskata un jāmaina, ņemot vērā laika ritējumu?

Simts gadu laikā sabiedrība un Baznīca ir ļoti attīstījušās, un tāpat arī Opus Dei, jo tā ir to daļa. Mēs

neesam vienaldzīgi pret tādām parādībām kā globalizācija, sieviešu iesaistīšanās publiskajā sfērā, jauna profesionālā un ģimenes dinamika utt. Kā mēdza teikt svētais Hosemarija, mainās veidi, kā rīkoties, kā runāt, bet būtība, gars, paliek nemainīgs. Šajā ziņā, lai būtu uzticīgi misijai, ir jāprot mainīties. Galvenais ir modelēt jebkuru pārmaiņu, balstoties uz to, kas ir būtisks, uz to kodolu jeb harismu, kuru mēs nevaram mainīt, jo, tāpat kā visas harismas, tā ir Dieva dāvana.

(Intervija ar El Mercurio de Chile, 28-VII-2024)

Atpakaļ uz rādītāju

OPUS DEI NĀKOTNE

Ko jūs cerat sagaidīt no Opus Dei nākamajos 50 gados?

Es vēlētos, lai ar laiku Opus Dei būtu draudzības, darbos izpaustas ticības, gara un radošuma brīvības izplatītājs, kas īstenotu Baznīcas evaņģelizācijas misiju un sadarbotos taisnīgas sabiedrības veidošanā.

(Intervija ar Semana, 17-VIII-2024)

Kādi ir bijuši svarīgākie pagriezienu punkti Opus Dei institucionālajā attīstībā un kurp tā virzās 21. gadsimtā?

Es teiktu, ka vissvarīgākie pagriezienu punkti ir vismazāk redzami: Dieva žēlastība, kas iedarbojas uz tūkstošiem cilvēku, kuri atsaukušies aicinājumam sekot Jēzum Kristum pasaules vidū. Vai arī tik daudzie grēku nožēlas, atgriešanās stāsti, ko piedzīvo cilvēki,

kuri ir *Darbā*, un arī citi, kas bieži apmeklē apustuliskos pasākumus un nodarbības.

Institucionālā līmenī es atceros dibinātāja kanonizāciju 2002. gada 6. oktobrī. Svētais Jānis Pāvils II Romā sapulcējušos ļaužu priekšā nosauca Hosemariju Eskrivu par “parastās dzīves svēto”. Šis apzīmējums, ir arī ceļvedis nākotnes Opus Dei, par kuru jūs jautājat: būtiskākais nav aktivitātes, struktūras vai skaitļi, bet gan palīdzēt tik daudziem cilvēkiem - ar Dieva žēlastību - atrast Dievu uz ielas, rūpnīcā, slimnīcā utt. vai, runājot mūsu dibinātāja vārdiem, “pārvērst ikdienas prozu heroiskas dzejas sillabiskos pantos”.

(Intervija ar El 9 Nou, 24-IX-2024)

Kāda ir pašreizējā Opus Dei attīstības situācija pasaulē? Vai, ņemot vērā simtgadi, ir konkrēti paplašināšanās plāni? Kurās

valstīs jūs sastopaties ar lielākajām grūtībām?

[..] Ārējos šķēršļus dažkārt rada vides sekularizācija, daži dzīvesveidi, kas apgrūtina ilgstošu ģimeņu veidošanu, kā arī izpratni par celibāta vai kalpošanai un aprūpei veltītu aicinājumu utt. Ir arī šķēršļi, ar kuriem jāsaskaras katram kristietim pasaules vidū, piemēram, pasaulīguma draudi. Šajā ziņā, tā kā nav kopīga ticības konteksta, ir nepieciešama īpaša sirds smalkjūtība, lai ievērotu savas ģimenes vai aicinājuma saistības.

Ģeogrāfiskā ziņā kultūras un reliģiskā daudzveidība ir ļoti liela. Īstenot kristīgo aicinājumu tādās pilsētās ar musulmaņu pārsvaru kā Mombasa (Kenija) vai Surabaja (Indonēzija) nav tas pats, kas Lisabonā vai Varšavā. Kā labi zina šajās vietās dzīvojošie *Darba* cilvēki, evaņģelizācijas sēklas sēšana ilgst

vairākus gadu desmitus, tāpat kā Ķīnā vai Dienvidkorejā. Šajās valstīs līdzās grūtībām ir arī spēcīga baznīcas dinamika, kas izpaužas kā atgriešanās, jauniešu un pieaugušo kristības utt.

No otras puses, *Darbā* jau vairākus gadus notiek reģionu pārstrukturēšana, lai uzlabotu pārvaldību un apustulisko darbību [..]”

(Intervija ar El Debate, 22-VI-2024)

Opus Dei ir dažāda vecuma cilvēki. Ko jūs kā tēvs un prelāts varat darīt, lai veicinātu paaudžu sadarbību *Darba* ietvaros?

Mūsu mājā Romā mēs dzīvojam kopā dažāda vecuma cilvēki: vecākais ir 102 gadus vecs, jaunākajam ir tikai 30 gadu. Daudzās lietās gados vecākie cilvēki ienes savu pieredzi, bet jaunieši - savu entuziasmu un vitalitāti. Ja jaunieši ar mīlestību un

sapratni raugās uz vecvecākiem (vai vecākiem cilvēkiem vispār) un vecāki cilvēki raugās uz jauniešiem, ģimenēs un dažādās sabiedrības vidēs rodas cerība. Mūsdienās, piemēram, ģimenēs vecāku darba prasību dēļ bērnu audzināšanā īpaši nepieciešama vecvecāku palīdzība. Un vecāka gadagājuma cilvēku fiziskajiem ierobežojumiem ir nepieciešams jauniešu atbalsts. Mums būtu ar mīlestību jāattiecas pret paaudžu pieredzi, apzinoties, ka dažkārt tā ir saistīta ar upuriem no abām pusēm.

(Intervija ar Semana, 17-VIII-2024)

Atpakaļ uz rādītāju

LAJI BAZNĪCĀ UN SABIEDRĪBĀ

Kādu kalpošanu Baznīcai var sniegt Opus Dei loceklis?

Opus Dei locekļu īpašais aicinājums - lielākā daļa no viņiem ir laji, tikai 2 % ir priesteri - aicina uz personīgu tikšanos ar Kristu ģimenē, darbā, sociālajās attiecībās... apzinoties, ka svētuma ceļš nav kaut kas tāds, kas domāts “supersievietēm” vai “supervīriešiem”, bet gan cilvēkiem no miesas un asinīm, ar saviem panākumiem un savām kļūdām. Īpaši šodien es gribētu uzsvērt, ka dažas šīs kalpošanas izpausmes, ko *Darba* loceklis var veikt Baznīcā, ir rūpes par cilvēkiem - ģimenē, darbā u. c. -, kopības un brālības sēšana Baznīcā un tajās sabiedrības jomās, kurās tā darbojas. “Svētums ielas vidū”, ko sludināja svētais Hosemarija, mudina mūs meklēt

cienīgus risinājumus katra konteksta un katra laika problēmām.

(Intervija ar Semana, 17-VIII-2024)

Kāds, jūsuprāt, ir jūsu vadītās institūcijas galvenais ieguldījums Baznīcas dzīvē?

Opus Dei galvenais ieguldījums ir laju pavadība (98% Opus Dei locekļu ir laji), lai katrs no viņiem varētu būt Baznīcas evaņģelizācijas misijas galvenais varonis pasaules vidū. Laji nav tikai saņēmēji vai sekundāri dalībnieki, bet gan evaņģelizācijas protagonistu, kas var nest Kristus siltumu un draudzību tur, kur tas visvairāk nepieciešams: klasēs, apkaimēs, futbola laukumos, slimnīcās, birojos, ģimenēs, nabadzīgajiem un bagātajiem... - ikvienam. Laji ir lielākā Baznīcas daļa, un tieši uz viņiem viskonkrētāk ir vērsts Opus Dei evaņģelizācijas darbs.

Tas ir garīgās pavadīšanas, kristieša garīgās dzīves izkopšanas darbs, kas izvairās iejaukties viņu likumīgajās zemes izvēlēs: viņu rīcība sabiedrībā - viņu panākumi un kļūdas - būs viņu, nevis Baznīcas vai Opus Dei atbildība. Piedēvēt Opus Dei tās ticīgo politiskās, uzņēmējdarbības vai sociālās iniciatīvas būtu klerikālisms.

(Intervija ar El Mercurio de Chile, 28-VII-2024)

Nesenā intervijā Itālijas laikrakstam “Avvenire” jūs norādījāt, ka “vēl daudz jādara, lai no jauna atklātu laju lomu”. Kas ir tas, kas pietrūkst? Bet vispirms, kāda ir vai kādai vajadzētu būt laju lomai Baznīcā?

Kā ir uzsvēris Vatikāna II koncils, laju aicinājums ir dzīvot kristīgu dzīvi laicīgajā vidē, t. i., darbā, ģimenē, tirdzniecībā, kultūrā u. c. Viņi dzīvo pasaulē, visās tās formās

un izpausmēs. Viņi dzīvo pasaulē, katrā nodarbē un profesijā, sākot no sporta laukuma līdz zinātniskajai laboratorijai; no kino vai izklaides jomas līdz politikas, lauksaimniecības, izglītības, ekonomikas pasaulei... Viņu uzdevums ir veicināt pasaules svētdarīšanu, atspoguļojot kaut nedaudz Kristus mīlestības ikvienā vietā un apstākļos; un šajā ziņā vēl ir tāls ceļš ejams. Es domāju, piemēram, par laju formāciju bioētikā vai sociālajā taisnīgumā, par to, lai viņi apzinātos, ka ir evaņģelizācijas protagonistu, par ētisko atbildību darbā, miera meklējumos, izglītībā un finansēs? Tieši kristītie vīrieši un sievietes, kas ir tur klātesoši, ir tie, kuriem ir jāpadara klātesošs Dieva svētums, kas tieši noved pie pasaules humanizācijas. Laju misija neaprobežojas tikai ar “amatu ieņemšanu” baznīcas struktūrās.

(Intervija ar Semana, 17-VIII-2024)

Opus Dei veido galvenokārt sievietes, no kurām lielākā daļa ir precējušās. Kā mēs varam piešķirt vairāk ievēribas šiem cilvēkiem, kuri nolemj savu dzīvi atdot Dievam caur laulību? Kādu bagātību sievietes sniedz Opus Dei gara harismas attīstībā?

Laulība ir svētuma ceļš: Visiem Opus Dei locekļiem - precētiem, neprecētiem vai celibātā dzīvojošiem - ir viens un tas pats aicinājums, ar vienu un to pašu misiju un atbildību. Laulātie dzīvo, apzinoties, ka viņu mīlestība uz Dievu caurvij viņu ģimeni, draudzību un darbu, ko viņi veic pasaulē. Tam ir milzīgs pārveidojošs kalpošanas potenciāls. Kas attiecas uz sievietēm (kuras, kā jūs norādāt, ir vairākumā), svētais Hosemarija saprata, ka bez viņām *Darbs* nav pilnīgs. Un tas ir loģiski, jo Opus Dei nebūtu saprotams bez viņu

neaizvietojamā ieguldījuma, tāpat kā ģimene, darba pasaule vai sociālā dzīve nebūtu saprotama bez viņām.

(Intervija ar Semana, 17-VIII-2024)

Atpakaļ uz rādītāju

AICINĀJUMI

Katoļu Baznīca mūsdienās piedzīvo nopietnu aicinājumu uz priesterību, reliģiskās dzīves un dažādu kustību samazināšanos. Vai šī parādība skar arī Opus Dei?

Sekularizētākajās valstīs mums ir tādas pašas grūtības kā pārējai Baznīcai. Vietās, kur Baznīca aug (es domāju Nigēriju, Brazīliju, Amerikas Savienotās Valstis...), aug arī Opus Dei. Jo īpaši pieaug to laju (vīriešu un sieviešu) skaits, kuri, svētā Hosemarijas iedvesmoti, vēlas

meklēt svētumu un ir atvērti ģimenes veidošanai. No otras puses, samazinās to cilvēku skaits, kuri pieņem celibātu - Dieva dāvanu, kas, iespējams, mūsdienās ir mazāk izprasta, lai gan tā tik ļoti bagātina Baznīcu. Jau kādu laiku katru gadu mirst vairāk nekā 1000 Opus Dei locekļu; tomēr, paldies Dievam, kopējais skaits nedaudz pieaug, lai gan ekleziālajā realitātē svarīga ir vienotība ar Dievu, nevis skaits vai struktūras.

(Intervija ar El Mercurio de Chile, 28-VII-2024)

Pāvests Francisks ir norādījis, ka aicinājumu krīze jeb samazināšanās ir “Baznīcas asiņošana”. Jūs jau no jaunības ziedojāt savu dzīvi Dievam un pēc kāda laika izlēmāt saņemt priesteru svētības, kas ir tikai 2% Opus Dei locekļu. Kāpēc mūsdienās cilvēkiem ir kļuvis grūtāk apsvērt

aicinājumu uz apustulisko celibātu?

Mūsdienu pasaule saskaras ar izaicinājumu no jauna noticēt saistībām; mīlestībai uz mūžu, kas piepilda ar prieku un brīvību. Daudziem apņemšanās šķiet kā robeža, lai gan patiesībā Dievs vienmēr paver gaišus apvāršņus. Tā ir antropoloģiska un kultūras krīze, kas skar galvenokārt Rietumu pasauli; citur Amerikā, Āfrikā un Āzijā ir vērojams aicinājumu uz priesterību vai citiem aicinājumiem, kas ietver celibātu, uzplaukums. Es teiktu, ka ir būtiski atgūt cerības tikumu.

(Intervija ar Semana, 17-VIII-2024)

**Daudzus pārsteidz dažu
aicinājumu uz Opus Dei jaunība,
pat pirms 18 gadu vecuma. Vai
jaunieši jau 16 gadu vecumā var
brīvi izlemt par savu aicinājumu
un iestāties Opus Dei?**

Brīvība ir priekšnoteikums jebkuram aicinājumam. Iestāties Opus Dei ir iespējams tikai 18 gadu vecumā, sasniedzot pilngadību. Ja kāds domā, ka viņam ir aicinājums, viņš var sākt izšķiršanas procesu agrāk, taču zinot, ka viņš vēl nav Opus Dei loceklis, un vienmēr ar nepārprotamu vecāku atļauju.

No brīža, kad kāds lūdz uzņemšanu *Darbā*, līdz viņa galīgajai iekļaušanai Opus Dei, ir virkne formācijas posmu, kas ilgst vismaz 6 vai 7 gadus. Katru gadu cilvēkam ir jāpauž vēlme turpināt: tas nav automātisks process, bet gan tāds, kas prasa personisku izšķirtspēju un brīvību daudz dziļākā veidā nekā vairums lēmumu, ko ikviens cilvēks pieņem savas dzīves laikā.

Baznīca atzīst, ka jaunieši var atklāt savu aicinājumu un pilnībā atbildēt uz Dieva mīlestības aicinājumu.
Karlo Acutis, kurš drīz tiks

kanonizēts, nomira 15 gadu vecumā;
čīliete svētīgā Laura Vikunja - 13
gadu vecumā; svētais Dominiks Savio
- 14 gadu vecumā; svētā Terēze no
Bērna Jēzus izlēma kļūt par karmelīti
jau pusaudža vecumā...

Garīgās formācijas aktivitātes, ko
Opus Dei veicina jauniešu vidū,
iesaistot viņu vecākus, ir sēkla, kas
palīdz viņiem iepazīt un apliecināt
savu ticību, mīlēt savu ģimeni, kalpot
citiem, būt labiem draugiem un
sagatavoties, lai kļūtu par labiem
profesionāļiem un pilsoņiem. Lielākā
daļa jauniešu atklāj, ka viņu
aicinājums ir laulībā, citi – celibātā;
varbūt citi izvēlas priesterību vai
klosterdzīvi...

(Intervija ar El Mercurio de Chile, 28-
VII-2024)

**Nākamajā gadā Romā tiks svinēta
Jauniešu jubileja. Kāds, jūsuprāt, ir
lielākais izaicinājums mūsdienā**

jauniešiem, lai viņi uzskatītu dzīvi tuvu Dievam par pievilcīgu ideālu?

Vienīgi Kristus ir atbilde uz visiem jautājumiem, kas šodien ir jauniešu sirdīs, un ka Dieva Tēva mīlestība, kad viņi atveras Viņam, spēj dziedināt viņu brūces un vājības. Varbūt drīzāk mums, pieaugušajiem, ir jājautā sev, vai spējam saprast jauniešus, būt cieši līdzās un ar mīlestību viņus pavadīt, un padarīt kristīgo vēsti viņiem saprotamu, ņemot vērā katra konkrētos apstākļus un mentalitāti. Loģiski, ka arī saskaņotas dzīves liecība ir būtiska, lai parādītu, cik pievilcīga ir dzīve ar Kristu.

(Intervija ar Semana, 17-VIII-2024)

“Baznīcā ir vieta ikvienam, ikvienam,” teica pāvests Francisks Pasaules Jauniešu dienās 2023 Lisabonā. Ko tieši nozīmē šī Baznīcas atvērtība un kā Opus Dei var nodot šo vēstījumu?

Pats svētais Pāvils apliecina, ka Dievs vēlas, lai ikviens tiktu pestīts un nonāktu pie patiesības atziņas. Baznīcas pestīšanas vēsts ir aicinājums visiem bez izņēmuma. Un pāvests ir norādījis uz šo universālumu kā savas mācības centrālo asi. Svētais Hosemarija ar saviem garīgajiem bērniem runāja par to, ka viņa rokas ir atvērtas visiem. Laikā, kad valda polarizācija, šķelšanās un mūri, mums, Kristus sekotājiem, ir ļoti skaidrs ceļš, pa kuru iet.

(Intervija ar Semana, 17-VIII-2024)

Atpakaļ uz rādītāju

KRITIKA UN KĻŪDAS

Daži Opus Dei locekļi tiek atzīti par viņu ieguldījumu sabiedrībā,

piemēram, skolās, universitātēs un sociālajā darbā. Tomēr viņi saskaras arī ar pret viņiem vērstiem naratīviem. Kāpēc, jūsuprāt, šie naratīvi rodas un kā jūs tiem pretdarbojaties?

Dažkārt es domāju, ka šie naratīvi, kurus jūs minējāt, palīdz mums attīrīties no kārdinājuma domāt, ka mums nekas nav jālabo, un vēl jo vairāk - justies apmierinātiem vai īpašiem par visu, kas varētu izdoties. Tāpat kā ikvienam, arī mums ir jāpārdomā, ko labu mēs vēlamies darīt un ko mēs īsti darām. Mūsu dibinātājs patiesībā mūs brīdināja, ka *Darbam* ir jādzīvo “bez cilvēciskas godības”.

No otras puses, ir dabiski, ka ir jābūt dažādiem redzējumiem, jo ir daudz veidu, kā darīt un saprast lietas, kas var mums vairāk vai mazāk patikt. No šī viedokļa raugoties, saskaroties ar šiem naratīviem, iespējams, ir

svarīgi uzsvērt, ka *Darba* cilvēku iniciatīvu mērķis ir kalpot citiem, jo tieši tas patiešām ir visu jūsu minēto projektu pamatā. Es gribētu, lai ikviens, kas ierodas uz šīm aktivitātēm, varētu redzēt, ka to mērķis ir sēt mieru un prieku, ka katrs dod savu ieguldījumu, ka katrs cenšas novērtēt citus un ka visi kopā cīnās, lai pārvarētu daudzas dzīves netaisnības un sāpes.

Taču, es uzstāju, ka pretēji viedokļi var palīdzēt, ja tie ir patiesi, neatkarīgi no tā, vai tie nāk no cilvēkiem, kas nepazīst *Darbu*, no mums tuviem cilvēkiem vai no tiem, kas dažādu iemeslu dēļ ir atstājuši mūsu ģimeni. Tie ļauj mums lūgt piedošanu un labot sevi.

Personīgi es priecājos, redzot, ka gandrīz katru gada dienu mēs saņemam kādu lūgumu par uzņemšanu Opus Dei no cilvēkiem, kuri agrāk ir bijuši daļa no *Darba* un

kuri dažādu iemeslu dēļ ir aizgājuši. Šādas ziņas ir kā Kunga glāsts, kura nozīme noteikti pārsniedz dažus pārlietu divkosīgus “naratīvus”.

(Intervija ar Semana, 17-VIII-2024)

Kāpēc daļa Baznīcas hierarhijas ir uzskatījusi Opus Dei par konkurējošu vai paralēlu institūciju, ja *Darba* ticīgie ir arī teritoriālo diecēžu ticīgie?

Kopumā es saskatu augstu vērtējumu no hierarhijas un citu Baznīcas institūciju puses. Mēs, kas esam *Darbā*, apzināmies, ka kuģojam vienā Baznīcas laivā, kurā līdzās pastāv dažādas garīguma un jūtīguma izpausmes [..] No otras puses, es varu minēt daudzus Opus Dei iniciatīvu piemērus (Romā un pasaulē), no kuriem ar Dieva žēlastību ir radušies aicinājumi tik daudzām Baznīcas institūcijām. Un otrādi: šobrīd, piemēram, Florianopolisas (Brazīlija) diecēze ir uzsākusi kāda *Darba*

jaunieša, kurš veica plašu evaņģelizācijas darbu šajā diecēzē un kurš nonāca katoļu ticībā, pateicoties citas Baznīcas realitātes – Emausas - rekolekcijām, beatifikācijas procesu.

Kā jūs norādāt, no tiesību viedokļa raugoties, Opus Dei laji ir savas diecēzes ticīgie tāpat kā visi citi ticīgie. Un no faktu viedokļa raugoties, ir ļoti daudz tādu, kas aktīvi sadarbojas katehēzes vai pirmslaulībuursos savās draudzēs, kalpošanas iniciatīvās, piemēram, Caritas, aktivitātēs ar jauniešiem utt. Tāpat es saņemu daudz lūgumu no diecēžu bīskapiem, lai tas vai cits priesteris sadarbotos kādā draudzē, slimnīcā, kalpošanā diecēzē. Kad vien iespējams, mēs labprāt sadarbojamies.

Ja ir bijuši pārpratumi ar kādu Baznīcas institūciju, iespējams, tas ir saistīts ar nepilnīgām cilvēciskām attiecībām, kuras mums jācenšas

normāli atrisināt, dienu no dienas. Dažkārt pārpratumus rada arī saprotamās vēsturiskās grūtības atbrīvojot vietu jaunām realitātēm, kas ienes “jaunumu”, kurš sākumā var šķist pārsteidzošs. Man patīk domāt par to kā par pagātnes lietu.

(Intervija ar El Debate, 22-VI-2024)

Jūs esat publiski lūdzis piedošanu par “Opus Dei locekļu kļūdām un grēkiem”. Kādas ir šīs kļūdas un grēki?

Katram pašam savas personīgās kļūdas un grēki ir zināmi. Tajā pašā laikā nevar ignorēt to, ka ir cilvēki, kuri ir piederējuši Opus Dei vai ir bijuši saskarsmē ar *Darbu* un kurus ir sāpinājuši darbības veidi vai kuri ir pieredzējuši, ka viņu uzticība Opus Dei kā institūcijai vai tiem, kuri bija vadītāji, ir salauzta.

Paturot prātā, ka *Darba* mērķis ir iet svētuma un tikšanās ar Kristu ceļu,

doma par to, ka ir cilvēki, kuri šajā ceļā nav atraduši laimi, rada man personiskas sāpes un ir aicinājums uz veselīgu pārbaudi, lai atklātu cēloņus, lai redzētu, ko iespējams labot atbilstoši katrai situācijai, lai izpētītu, ko varam uzlabot utt.

Šo traumu iemesli var būt ļoti dažādi. Mani visvairāk sāpina tas, ka mēs ne vienmēr esam pratuši labi pavadīt cilvēkus viņu aicinājuma atpazīšanā, garīgajā pavadībā vai grūtā ģimenes vai personīgā situācijā.

(Intervija ar El Mercurio de Chile, 28-VII-2024)

Opus Dei parasti raksturo trīs īpašības vārdi: konservatīvs, spēcīgs un hermētisks. Kāpēc tas tā ir? Kādus īpašības vārdus jūs vēlētos redzēt, lai raksturotu Opus Dei un tā darbu?

Katram var būt savs viedoklis un savs pamatojums, lai novērtētu realitāti. Ja daži cilvēki to tā uztver, tad tas būs tāpēc, ka ir kaut kas objektīvs un/vai subjektīvs, kas var radīt šādu iespaidu. Padarīt *Darbu* pazīstamāku daļēji ir katra locekļa uzdevums: dzīvot savu aicinājumu autentiskā veidā. Tas ir kaut kas liels un brīnišķīgs, lai gan es saprotu, ka ir nepieciešama ticības perspektīva, lai to izprastu padziļināti. Katrā ziņā es domāju, ka, cilvēciski runājot, tie, kas tuvāk iepazīst Opus Dei, spēj uztvert normālus cilvēkus ar tikumiem un trūkumiem. Es vēlētos, lai mūs pazīst kā priecīgus, vienkāršus un mierīgus cilvēkus, miermīlīgus, ar kuriem viegli draudzēties, kuri ir atvērti un saprotoši. Es arī gribētu, lai tiktu atzīta Opus Dei ticīgo dažādība, nevis tikai daži, kas iegūst zināmu sabiedrisko nozīmību. Tas parādītu, ka ikviens cīnās, lai pilnvērtīgi izdzīvotu ticību, dzīvojot ar saviem trūkumiem un cenšoties likt lietā

savus talantus ģimenes, draugu un sabiedrības labā.

(Intervija ar El Mercurio de Chile, 28-VII-2024)

Atpakaļ uz rādītāju

REGIONĀLĀS ASAMBLEJAS

Opus Dei atrodas īstā “ceļojumā”, lai no jauna atklātu savas harisma svaigumu un spēku. Ko jūs atklājat šajā ceļojumā?

Visās valstīs, kurās darbojas Opus Dei, reizi 10 gados notiek tā sauktās “reģionālās asamblejas”. Tie ir vērtīgi dialoga un pārdomu brīži. Cilvēki atklāj vēlmi atgriezties pie būtiskā, pie harisma, atrodot veidu, kā to labāk dzīvot un darīt zināmu pašreizējos apstākļos. Piemēram, viens no jautājumiem, kas izriet no

šīm asamblejām, ir vēlme arvien vairāk balstīt *Darba* apustulisko darbu uz patiesu draudzību un sirds pārveidi, nevis uz struktūrām, darbiem vai aktivitātēm.

(Intervija ar *Avvenire*, 30-VI-2024)

Metode, ko esat norādījis šai “raktuvei”, ir plaša apspriešanās, iesaistot visus Opus Dei locekļus un arī citus, kas nav prelatūras locekļi. Vai varat izskaidrot šo izvēli sinodālā stilā?

Tāpat kā Baznīca kopumā, arī Opus Dei ir ģimene, un, kad ģimenei ir jāpieņem kāds svarīgs lēmums (izaicinājumi vai prioritātes), tiek uzklausīti visi. Mēs sazinājamies ar Sinodes sekretariātu, kas mūs mudināja prelatūras reģionālās asamblejas izdzīvot kā īpašu uzklausīšanas brīdi. Katrai asamblejai bija tikšanās brīži vietējā līmenī ar diskusiju grupām, aptaujām, starppaaudžu apmaiņu.

Šis process norisinājās vienlaikus ar daudzu Opus Dei locekļu dalību Sinodes diecēžu posmos par sinodalitāti savās attiecīgajās diecēzēs.

(Intervija ar Avvenire, 30-VI-2024)

Atpakaļ uz rādītāju

STATŪTI UN TIESISKAIS REGULĒJUMS

**Vai Pāvesta motu proprio “*Ad charisma tuendum*” nelikvidē
*Darba specifiku Katoļu baznīcā?***

Ļaujiet man pieklājīgi nepiekrīst. Opus Dei specifika slēpjas harismā jeb garā, nevis tā “juridiskajā ietērpā”. Tās pamatā ir universālais aicinājums uz svētumu caur darbu un ikdienišķās dzīves realitāti. “*Ad charisma tuendum*” Pāvests šo

aicinājumu dēvē par “Svētā
Hosemarijas saņemto Gara dāvanu”,
tas ir, par harismu. Es atkārtāju: tā ir
patiešām būtiska specifika. Patiesībā
ar šo motu proprio pāvests Francisks
apstiprina bullu *Ut sit*, ar kuru Jānis
Pāvils II iedibināja Opus Dei kā
prelatūru: viņš pārveido divus
nejaušus aspektus un apstiprina
būtisko harismu.

Opus Dei ir raksturīga tik parasta
iezīme kā darbs: darba kā tikšanās
vietas ar Dievu nozīmīgums
neatkarīgi no tā, vai tas notiek Silīcija
ielejā vai Kinšasas priekšpilsētā, vai
strādājot par vilciena vadītāju
Madrīdes metro, vai par skolotāju
skolā kādas lielpilsētas nomalē.

Attiecībā uz pārējo Opus Dei nevēlas
būt izņēmums Baznīcā. Tās
juridiskajos priekšlikumos ir meklēta
formula, kas vislabāk atbilst to laju
realitātei, kuri, pateicoties
aicinājumam un priesteru

pastorālajai aprūpei, vēlas sekot Kristum ģimenes, darba, sociālās realitātes u. c. jomās, savu konkrēto baznīcu ietvaros. Tas, ka līdz šim tā ir bijusi vienīgā personālā prelatūra, varēja tikt uztverts kā kaut kas “ārkārtējs”, taču tas tā noteikti nav: gluži otrādi, manuprāt, būtu ļoti labi, ja būtu arī citas personālās prelatūras, kas veicinātu evaņģelizāciju daudzās jomās, īpaši tajās, kurām nepieciešama kristīga iedvesma.

(Intervija ar El País, 26-VI-2023)

Kā norit Statūtu pārskatīšana?

Kā teica Pāvests, mērķis ir nodrošināt, lai korekcijas saglabātu Opus Dei harismu un būtību, nesašaurinot un neslāpējot to: piemēram, uzsverot tās laicīgo raksturu un to, ka vairāk nekā 98 % locekļu ir laji, vīrieši un sievietes, kuri savu aicinājumu izdzīvo uz ielas, ģimenē, darbā. Šim nolūkam

notiek virkne tikšanos starp Garīdzniecības dikastērija pārstāvjiem un četriem Opus Dei kanonistiem – profesoriem, no kuriem viena ir sieviete. Tā kā šis process vēl nav noslēdzies, es nevaru sniegt sīkāku informāciju. Taču varu apliecināt, ka darbs notiek dialoga un uzticēšanās gaisotnē.

(Intervija ar Avvenire, 30-VI-2024)

Vai pāvesta Franciska lēmums ieviest dažas izmaiņas Opus Dei struktūrā jums bija pārsteigums? Vai šie pasākumi maina Opus Dei pozīciju Baznīcā, un vai šo iemeslu dēļ Opus Dei pašlaik veic grozījumus savos statūtos?

Svētais tēvs mūs iepriekš brīdināja par motu proprio *Ad charisma tuendum*. Galvenās izmaiņas šajā dokumentā attiecas uz strukturāliem un organizatoriskiem aspektiem (cita starpā, ka prelāts nav bīskaps), bet neskar Opus Dei misiju vai būtību.

Statūtu grozīšana ir atbilde uz pāvesta lūgumu, un pašlaik mēs strādājam pie tā ar Garīdzniecības dikastēriju dialoga un uzticības gaisotnē.

(Intervija ar El Mercurio de Chile, 28-VII-2024)

Kā jaunie pāvesta rīkojumi ietekmē Opus Dei, un vai tie ietekmē institūcijas ikdienas dzīvi?

Juridiskais un vitāli svarīgais ir jomas, kas iet roku rokā, un tajā pašā laikā tām ir savas atšķirības. Ikdienā lajiem, kas ir iegrimuši šīs pasaules lietās, jaunie noteikumi nemaina veidu, kā viņi izdzīvo savu aicinājumu uz *Darbu*. Kas attiecas uz Opus Dei kā institūciju, mēs sadarbojamies ar Garīdzniecības dikastēriju, lai veiktu statūtu korekcijas, kā to lūdza Svētais tēvs Motu proprio *Ad charisma tuendum*. Tā kā mēs vēl tikai pētām šos pielāgojumus, es nevaru jums

pateikt, kāds būs rezultāts. Varu jums apliecināt, ka šī darba gaitā ir izveidojusies dialoga un uzticēšanās gaisotne, kas ir raksturīga Baznīcai kā Dieva ģimenei.

(Intervija ar El Debate, 22-VI-2024)

Kā jūs interpretējat saiknes maiņu ar Svēto Krēslu, ko Pāvests pauž caur motu proprio *Ad charisma tuendum*? Pāvests apliecina, ka viņš vēlas, lai organizācijas autoritāte “vairāk balstītos uz harismu, nevis uz hierarhisko autoritāti”.

Harisma un hierarhija Baznīcā viena otru papildina, tie nav divi alternatīvi jēdzieni, bet gan papildina viens otru. Harismām ir sava jēga un iemesls būt kalpošanā, ko tās sniedz Baznīcai kopumā. Tādēļ, lai tās izplatītos Baznīcā un pasaulē, tās parasti tiek pārvērstas institucionālās realitātēs.

Harismu atpazīšana atbilst Baznīcas autoritātei, un Opus Dei katrā no saviem institucionālajiem soļiem ir paļāvusies uz Baznīcas autoritāti. Ar kūrijas reformu pāvests Francisks ir veicinājis pārmaiņas daudzās iestādēs un organizācijās, lai sekmētu dinamiskāku evaņģelizāciju. Tāds ir jūsu pieminētā motu proprio mērķis. Tāpēc mēs strādājam, lai uzticīgi atbildētu uz šo Pāvesta lūgumu, apzinoties, piemēram, ka svarīgākais ir nevis tas, vai prelāts nēsā vai nenēsā pektorālo krustu, bet gan tas, lai Opus Dei ticīgie un citi cilvēki varētu pilnvērtīgi izdzīvot šo harismu Baznīcā.

(Intervija ar El País, 26-VI-2023)

Vai Baznīcas institūcija, kuras pastāvēšanas jēga ir laji, netiek klerikalizēta? Cik lielā mērā šie pasākumi var ietekmēt laju mērķi būt svētajiem pasaules vidū?

Opus Dei vēstījums pirmām kārtām ir adresēts lajiem, vīriešiem un sievietēm pasaules vidū, kuri jau no paša sākuma ir lielākā daļa *Darbā* un tā esamības iemesls. Tāpat kā nevajadzētu absolutizēt harismas, to nevajadzētu darīt arī ar likumu. Tāpēc Opus Dei ir izgājis cauri dažādiem institucionāliem risinājumiem, lai atrastu vispiemērotāko formulu, kas, no vienas puses, apvieno harismas aizbildniecību un, no otras puses, juridisku figūru, kas piešķir tai vietu Baznīcā un atspoguļo tās būtību, to neierobežojot un neapslāpējot.

(Intervija ar El Debate, 22-VI-2024)

Opus Dei ir bīskapi un arhibīskapi visā pasaulē. Vai prelātam nebūtu lietderīgi būt arī bīskapam?

Ja drīkstu precizēt, ir jāpatur prātā, ka tie nedaudzie bīskapi un arhibīskapi, kas nāk no Opus Dei pasaulē, ir no savām konkrētajām

Baznīcām un tādēļ ir atbildīgi tikai pāvestam, viņiem nav cita priekšnieka. Es domāju, ka tas, ka svētīgais Alvaro un bīskaps Havjers Ečevarrija saņēma bīskapa konsekrāciju, bija ļoti labi ekleziālās kopības stiprināšanai laika periodā no 1991. līdz 2016. gadam. Šobrīd jautājums ir uzticīgi ievērot Svētā tēva dispozīciju, nevis kavēties pie tā, vai tas ir vairāk vai mazāk adekvāti.

(Intervija ar El Debate, 22-VI-2024)

Daudzi Vatikāna lēmumā saskata kādas privilēģijas likvidēšanu, zināmu degradāciju un progresīvākas baznīcas žestu pret konservatīvāku pasauli. No sena konflikta starp jezuītiem un Opus Dei.

Pāvestam Franciskam tika uzdots līdzīgs jautājums, un viņš norādīja, ka tā ir pasaulīga interpretācija, kas ir sveša reliģiskajai dimensijai. Manuprāt, pārāk bieži ir tendence

lasīt realitāti varas un polarizācijas kategorijās, kad grupas ir pretējas un nesaprot viena otru. Tomēr Baznīcā vajadzētu dominēt kalpošanas un sadarbības loģikai. Mēs visi airējam vienā laivā un esam atvērti palīdzībai, lai pilnveidotos. Attiecībā uz jūsu pieminēto seno konfliktu varu jums personīgi teikt, ka esmu bijušais Madrides jezuītu skolas audzēknis, un esmu ļoti pateicīgs par formāciju un piemēru, ko saņēmu no jezuītiem.

(Intervija ar El País, 26-VI-2023)

Kad 1946. gadā svētais Hosemarija lūdza Opus Dei juridisku apstiprinājumu, viņam tika sniegta atbilde, ka Darbs ir ieradies gadsimtu par agru. Paturot prātā, ka Opus Dei drīzumā svinēs simtgadi kopš dibināšanas, vai, jūsuprāt, Svētā Krēsla pieprasītā Statūtu reforma ir saistīta ar šo dibinātājam sniegto atbildi?

1946. gadā Opus Dei tika dibināta četrās valstīs, bet šodien - 70. Tolaik īpaši lajiem adresētais vēstījums par svētuma meklējumiem pasaules vidū bija pārsteidzošs un šķita apsteidzošs, lai gan bija sakņots Evaņģēlijā. Laiks un universalizācija ir padarījusi šo harismu arvien zināmāku. Kā jau teicu iepriekš, Vatikāna II koncils pavēra durvis šai dziļākajai izpratnei. Varu jums apliecināt, ka pašreizējā Svētā tēva pieprasītā statūtu modifikācija tiek veikta tieši ar šo pamatkritēriju - pielāgoties harismai, kas šodien ir labāk izprasta un izplatīta. Tiesības, kas ir tik nepieciešamas, seko dzīvei, iemiesotajam vēstījumam, lai sniegtu dzīvībai atbalstu un nepārtrauktību.

(Intervija ar Semana, 17-VIII-2024)

Vai tas, ka pāvests pieprasa ikgadēju ziņojumu par situāciju Opus Dei (nevis reizi piecos gados), varētu būt saistīts ar

**nepieciešamību pēc lielākas
caurskatāmības un stingrākas
kontroles pēc ļaunprātīgas
izmantošanas gadījumiem dažādās
Baznīcas jomās? Vai līdzšinējā
kontrolē bija nepietiekama?**

Periodiskuma izmaiņas ir dikastērija
maiņas sekas. Tagad Opus Dei tiešais
sarunu partneris ir Garīdzniecības
dikastērijs, un tajā ziņojumi tiek
iesniegti katru gadu, nevis reizi
piecos gados, kā tas bija Bīskapu
dikastērijā. Neskatoties uz to, nav
šaubu, ka Baznīca un *Darbs* kā tās
daļa pilnveidojas, lai skaidri un
saprotami darītu zināmus svarīgākos
datus par savu darbību, kā arī tās
motivāciju. Pārredzamība, pareizi
saprasta un labi pielietota, veicina
uzticēšanos, ko, kā jūs norādījāt, ļoti
iedragāja ļaunprātīgas izmantošanas
gadījumi. Šajā sakarā kopš 2013.
gada Opus Dei ir nepilngadīgo un
neaizsargāto personu aizsardzības
protokols, kas formalizē piesardzības

pasākumus, kuri Darbā ir spēkā jau gadu desmitiem. Šā protokola saturs ir līdzīgs daudzu citu institūciju saturam, un tajā ir iekļauti jaunākie Baznīcas noteikumi par šo jautājumu. No otras puses, pašlaik notiek darbs pie īpašu dziedināšanas un izšķiršanas kanālu izveides, lai uzņemtu cilvēkus, kuri vēlas tikt uzklausīti.

(Intervija ar El Mercurio de Chile, 28-VII-2024)

Atpakaļ uz rādītāju

BAZNĪCA

**Dibinātājs svētais Hosemarija bieži atgādināja, ka “Baznīcai jākalpo tā, kā Baznīca vēlas, lai tai kalpotu”:
Kā mēs varam lasīt šo slaveno apliecinājumu šodien?**

Es teiktu, ka šīs frāzes nozīme nav mainījusies kopš tās izteikšanas dienas: mīlestība pret Baznīcu un Pāvestu ir svētā Hosemarijas vēstījuma DNS. No praktiskā viedokļa tas nozīmē pēc iespējas efektīvāku palīdzību diecēzēs, kurās dzīvo Opus Dei locekļi un pie kurām viņi pieder [..].

(Intervija ar Avvenire, 30-VI-2024)

Pēdējā laikā ir mainījusies sabiedrības uztvere par Baznīcā pieļautajiem pārkāpumiem. Kā Opus Dei prelatūra raugās uz šo transcendentālo jautājumu?

Tas ir ļoti skumji. Papildus tam, lai uzsvērtu, cik nožēlojami ir šie pārkāpumi un noziegumi (jau viens pats rada lielas sāpes!), es gribētu arī uzsvērt darbu, ko pēdējos gados paveicis Pāvests un Svētais Krēsls ar skaidriem un nepārprotamiem noteikumiem: šodien, paldies Dievam, universālajā Baznīcā un

lielākajā daļā Baznīcas institūciju ir protokoli un vadlīnijas, lai izskaustu un efektīvi apkarotu šos pārkāpumus, kas atstāj dziļas un dažkārt neārstējamas brūces.

Piemēram, Prelatūras protokoli ir no 2013. gada, un es pats tos atjaunināju 2020. gadā. Tie ir instruments, kas palīdz palielināt izpratni par nepilngadīgo un neaizsargāto personu tiesībām un vajadzībām, tādējādi novēršot jebkādu ekspluatācijas, seksuālas vardarbības vai sliktas izturēšanās risku visās Prelatūras centros veiktajās aktivitātēs, un mēs ceram, ka tie tiks ieviesti arī visās aktivitātēs, kas tiek veiktas iestādēs, kuras saņem jebkāda veida pastorālo atbalstu no Opus Dei.

Ņemot vērā cilvēka dabas noslēpumus, šādi instrumenti (Baznīcā un sabiedrībā) nav garantija, ka nekas slikts nekad

nenotiks, taču tie noteikti palīdz radīt jaunu kultūru un skaidru atskaites punktu: ikviens, kas izdarīs šāda veida noziegumu, tagad zina, kas viņu sagaida.

Tāpat saprotamu iemeslu dēļ šie pārkāpumi Baznīcā ir izcelti publiskajā telpā, lai gan sabiedrībā tas ir kaut kas daudz vispārīgāks. Ir sociālās jomas, kurās šī skumjā un nožēlojamā realitāte ir izplatītāka. Ir daudz konkrētu gadījumu priesteru vidū, taču salīdzinājumā ar tūkstošiem un simtiem tūkstošu priesteru, kuri ir ziedojuši savu dzīvi darbam, to ir proporcionāli maz. Bet jā, pret to ir jācīnās ar visiem iespējamajiem līdzekļiem.

(Intervija ar El País, 26-VI-2023)

Atpakaļ uz rādītāju

SABIEDRĪBA

**Par godu svētā Hosemarijas
katehēzes 50. gadadienai
Latīņamerikā jūs atkal apmeklējat
šo reģionu. Vai, jūsuprāt, Opus Dei
realitāte Latīņamerikā ir tuva tam,
par ko tolaik sapņoja Eskriva?**

Kad svētais Hosemarija bija Amerikā, viņš mudināja mūs sapņot par lieliem kristīgās kalpošanas piedzīvojumiem. Neignorējot cilvēciskās grūtības un kļūdas, es pateicos Dievam par Opus Dei attīstību Kolumbijā un pārējā kontinentā. Tajā pašā laikā Dieva loģika ļauj mums ar lielāku perspektīvu raudzīties uz cilvēciskiem rezultātiem, skaitļiem un ārējiem panākumiem vai neveiksmēm, jo būtiskākais ir veicināt tikšanos ar Jēzu Kristu daudzu cilvēku sirdīs, un to var redzēt tikai Dievs.

(Intervija ar Semana, 17-VIII-2024)

**Jūs esat ieradies Kolumbijā
dažādos apstākļos: kā
viesprofesors, kā prelāta
pavadonis un tagad kā prelāts.
Kādas pārmaiņas redzat
Kolumbijas realitātē un kādi
sabiedrības aspekti prasa
uzlabojumus?**

Neiedziļinoties detaļās vai konkrētos priekšlikumos, jo es pietiekami detalizēti nepārzinu situāciju valstī, es redzu Dienvidameriku kā kontrastu un lielu izaicinājumu pilnu reģionu. Baznīca un Pāvests mūs mudina pārvarēt šķelšanos, piešķirt prioritāti tiem, kam visvairāk nepieciešama palīdzība, un ar atjaunotu cerību pavadīt ģimeņu ticības dzīvi. Es domāju, ka tās ir trīs jomas, kurās visi katoļi var dot lielu ieguldījumu. Tādēļ es aicinu lajus piedalīties sabiedriskajā telpā, lai veicinātu šīs trīs jomas, meklējot

kopējo labumu kopā ar citiem cilvēkiem, kuriem varbūt nav ticības, bet kuriem ir kopīga apņemšanās ievērot cilvēka cieņu.

(Intervija ar Semana, 17-VIII-2024)

2015. gadā bija pēdējā Opus Dei prelāta, jūsu priekšgājēja Havjēra Ečevarrijas (Javier Echevarría) vizīte Kolumbijā. Šo braucienu iezīmēja valsts konteksts, kurā mēs bijām tuvu miera līguma parakstīšanai. Šodien, nemierīgas panorāmas vidū, mēs joprojām meklējam kara beigas. Kāpēc sabiedrībās ir tik grūti panākt mieru?

Miers prasa cilvēku pūles, bet galvenokārt tā ir Dieva dāvana, savukārt vardarbība šo dāvanu iznīcina un neļauj mums kopīgi virzīties uz nākotni, uz kopējo labumu. Ja nav miera, ir apgrūtināta cilvēku integrāla attīstība, un sabiedrības, jo īpaši

visneaizsargātākās iedzīvotāju grupas, paliek stagnācijā. Lielās lamatas mieram ir vardarbība, kas personīgos mērķus vienmēr nostāda augstāk par kopējo labumu. Miers ir Dieva dāvana, par kuru mums ir jālūdz kopā. Mēs visi varam dot savu ieguldījumu miera veidošanā savās sirdīs un attiecībās, parasti sniedzot nelielu ieguldījumu miera veidošanā savās mājās, apkaimēs un darbavietās.

(Intervija ar Semana, 17-VIII-2024)

Mūsu valstī [Čīlē] notiek pārmaiņas reliģiskajos jautājumos. UC divsimtgades aptauja liecina, ka ievērojami samazinājusies jauniešu piekritība katoļu reliģijai. Vai mums vajadzētu pieņemt, ka katoļi kļūst par minoritāšu grupu?

Es nedzīvoju Čīlē, tāpēc situāciju nepārzinu padziļināti, taču uzdrošinos apgalvot, ka būtu kļūdaini iesīkstēt, kas ir dabiska

reakcija, kad cilvēks nonāk mazākumā. Gluži pretēji, mums kā Jēzus Kristus mācekļiem vajadzētu izjust visu cilvēku centienus, vajadzības un ciešanas kā savas un strādāt roku rokā ar viņiem.

Piemēram, pēc ļaunprātīgas izmantošanas krīzes izraisītās viesuļvētras daudzi katoļi ir izvēlējušies ievainoto cilvēku pavadīšanas ceļu, un Baznīca Čīlē ir ieviesusi preventīvus un uzticības un brīvības atmosfēras veicināšanas pasākumus, kas ir būtiski, lai atgūtu savu vitalitāti sabiedrībā, un kas ir būtiski, lai nodrošinātu, ka šādi noziegumi vairs neatkārtotos. Baznīca, kas ievainota savos locekļos, var liecināt par Kristu, un tai ir daudz ko dot: palīdzēt, sadarboties, dziedināt, nemeklējot personiskas vai institucionālas intereses vai sasteigtus risinājumus. Tas ir ceļš, ko, manuprāt, ir izvēlējušies Baznīca Čīlē, ceļš, lai atgūtu uzticamību un,

pats galvenais, lai tuvinātu Jēzu Kristu daudziem jo daudziem cilvēkiem.

(Intervija ar El Mercurio de Chile, 28-VII-2024)

Atpakaļ uz rādītāju

BIOGRĀFIJA

Jūs esat dzimis 1944. gadā trimdā, Parīzē. Mūsdienās cilvēki atceras dramatiskos laikus Eiropā, ko jūsu ģimene piedzīvoja trimdā Francijā. Vai šī pieredze jūs kaut kādā veidā ietekmēja?

Spānijas pilsoņu kara laikā mans tēvs dienēja republikāņu armijā, tāpēc kara beigās viņam nācās doties trimdā uz Parīzi. Viņš bija militārais veterinārārsts, un pirmais darbs viņam bija - rūpēties par

dzīvniekiem cirkā. Drīz pēc tam viņš ieguva darbu laboratorijā un varēja paņemt līdzi ģimeni. Paldies Dievam, represijas, no kurām tēvs cieta dažus gadus vēlāk, atgriežoties Spānijā, nebija smagas, un viņš varēja attīstīt sevi dzīvnieku bioloģijas pētījumu jomā. Taču es biju bērns, un to visu pārdzīvoju, īpaši neapzinoties. Tomēr, iespējams, pārdomas par šo pieredzi padarīja mani imūnu pret jebkāda veida vardarbības vilinājumu un pret kārdinājumu identificēt reliģiju ar noteiktām politiskām iespējām.

(Intervija ar El Mercurio de Chile, 28-VII-2024)

Jūs studējāt fiziku un pēc tam teoloģiju, tas ir unikāls apvienojums. Kādi fizikas aspekti ir izgaismojuši jūsu reliģisko ceļu?

Gan fizika, gan teoloģija katra savā veidā ir zināšanas par realitāti: tās ne tikai nav pretrunīgas, bet viena

otru papildina. Es nevaru teikt, ka fizikas studijas pavēra man acis uz Dieva realitāti, jo es jau biju ticīgs pēc ģimenes tradīcijas un personīgās pārlicības. Taču konkrētas fizikālās realitātes izpēte man palīdzēja ieraudzīt pasauli kā Dieva radītu no citas perspektīvas.

(Intervija ar El Mercurio de Chile, 28-VII-2024)

Jaunībā jūs dzīvojāt kopā ar svēto Hosemariju Eskrivu, Opus Dei dibinātāju. Kādas viņa iezīmes saistīja jūsu uzmanību šajā ikdienas kontekstā?

Es ierados Romā 1967. gadā un dzīvoju vienā mājā ar viņu līdz pat viņa nāvei 1975. gadā, bet mēs tur bijām ap 200 cilvēku. Lai gan mūsu bija tik daudz, katrs cilvēks jutās ļoti mīlēts, viņa prieka un mīlestības ieskaus. Reiz daudzu cilvēku klātbūtnē viņš man uzdeva jautājumu, un uzreiz sapratu, ka viņš

mani “noliek pie vietas”. Nedodot man laiku atbildēt, viņš pievienoja papildu komentāru, kas manu atbildi padarīja nevajadzīgu. Šādas sīkas detaļas atkārtojās katru dienu. Pāri visam mani pārsteidza viņa vienotība ar Dievu, kas izpaudās, dzirdot viņu runājam sprediķošanas laikā vai ģimenes tikšanās reizēs. No cilvēciskās puses es gribētu uzsvērt viņa mīlestību pret brīvību un viņa labo humoru.

(Intervija ar El Mercurio de Chile, 28-VII-2024)

Atpakaļ uz rādītāju

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
lv-lv/article/prelats-fernando-okariss-
nesenas-intervijas/](https://opusdei.org/lv-lv/article/prelats-fernando-okarissnesenas-intervijas/) (31.03.2026)